

STUDENTEN WEEKBLAD

HOOFDREDACTEUR: E. J. GRATAMA SZN.

REDACTEUREN: B. D. H. TELLEGEN J. AZN., MEJ. E. G. F. W. VAES,

G. J. DE GLEE, W. H. MUNNICH, S. NOYON, W. J. G. PAARDEKOOPEL.

VAST MEDEWERKER VOOR DE RUBRIEK MUZIEK: C. C. J. DE L'ESPINASSE.

ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

20e JAARGANG.

No. 8.

VRIJDAG

23 NOV. 1917.

DIT BLAD VERSCHIJNT DONDERDAGS, BEHALVE IN DE VACANTIËN. DE ABONNEMENTSPRIJS IS / 4.— P. JAAR, WAAROVER VÓÓR DE KERSTVACANTIE WORDT BESCHIKT. DE JAARGANG LOOPT VAN 1 OCTOBER TOT 30 SEPTEMBER. DE PRIJS DER ADVERTENTIËN IS 15 CTS. PER REGEL.

TECHNISCHE BOEK-
HANDEL EN DRUKKERIJ
J. WALTMAN JR., DELFT

INZENDINGEN TE BEZORGEN VOOR
MAANDAGMIDDAG 4 UUR AAN HET
REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62

Inhoud.

Delftsch Studenten-Corps.

Bestuursamenstelling D. S. D. G. „Vrije Studie”.
Bestuursamenstelling Delftsche Studenten Tooneelvereniging.
De Hervormingsplannen of: de litanieën van een teeder hart,
door J. Alexandroff.

Delftsche Studentenbond.

D. S. D. C. „Logika”. Lezingsverslag door d. V.
Brief van den heer S. G. Visker.

Gedachten en Gedichten.

Parabel, door Lk.
Viool-Duo, door J. S.

Vereenigingsleven.

D. S. E. V. Lezing en lezingsverslag, door C. M. J.
Zuid-Afrika als land der toekomst, door C. S.
N. C. S. V.

Ingezonden.

Geachte Redactie, door J. C. Stoop.
Aan den heer De Muinck Keizer, door F. van Daalen.
Aan den heer G. J. de Glee, door J. M. de Muinck Keizer Jr.
Aan den heer J. M. de Muinck Keizer Jr., door G. J. de Glee.
Aan den heer Riënks, door H. Dinger.

Studiebelangen.

Centrale Commissie tot behartiging van Studiebelangen.

Technische Hoogeschool.

Afdeeling der Bouwkunde.
Mededeelingen.

Correspondentie.

DELFTSCH STUDENTENCORPS.

D. S. D. G. „Vrije Studie”.

Het Bestuur heeft zich als volgt samengesteld:

W. Six Jzn., President.
S. Noyon, Secretaris.
J. J. Ebeling, Thesaurier.
B. D. H. Tellegen J. Azn., Vice-President.
L. Chr. Kalff, Commissaris.

Delftsche Studenten Tooneelvereniging.

Het Bestuur heeft zich als volgt samengesteld:

E. M. van Berckel, President.
H. Asselbergs, Secretaris.
J. S. Pel, Thesaurier.
W. J. G. Paardekooper, 1e Commissaris.
E. Koch, 2e Commissaris.

De Hervormingsplannen of: de litanieën van een teeder hart.

Geachte Redactie!

Vergun mij mijn meening kenbaar te maken over hetgeen ik van uit de verte in Delft waarneem. Van 't Delftsche strijd-, feest- en studierumoer, o pardon, ik bedoelde studiestilte, klinkt mij af en toe sporengerinkel en 't gerammel met goudstukken in de ooren, ook springt in Delft wel eens de kurk van 'n champagneflesch, kaatst tegen 't hemelgewelf, valt in de Amsterdamsche modder.

In de eerste plaats dan wil ik nadrukkelijk op het volgende

wijzen: de onoverkomenlijke moeilijkheden die zich hebben voorgedaan bij 't uitwerken van de plannen om eenheid in de studentenwereld te brengen (o.a. ook dus door Corps en Bond te vereenigen) bewijzen ten duidel'kste dat de Bond reden van bestaan heeft, dat de Bond naast ons Corps, zooals dat nu is en zooals we het in hoofdlijnen graag behouden hadden gezien, wel degelijk noodzakelijk is, was, zal zijn voor een gedeelte der studentenwereld (ik laat hier aan de beleefdheid van 't Corps over of men wil spreken van een noodzakelijk kwaad), *noodzakelijk is de Bond in ieder geval.*

Nu is men in Delft in 't koninkrijk der Rede en ziet, men is te kitteloorig en vooral te voornaam om met de gelakte schoenen langs het kippenloopje van de volgende simpele redeneering te gaan nl. *dat wat reden van van bestaan heeft erkend dient te worden* (als hoedanig doet er niet toe). *De Senaat dient dus ten spoedigste de Bond te erkennen.*

Nadat men maandenlang gekird heeft van verbetering, centralisatie, broederschap, fladdert men nu met gehavende vlerken in de veilige duiventil bij moeders pappot terug en men spreekt schuchter slechts van Corpsverbeteringen. Deze zijn op zichzelf genomen zeer verdienstelijk, toch is het gebaar wel wat zonderling, wel wat klein in verhouding tot de vroerafgegane alomvattende grootsche plannen, het doet denken aan iemand die in 'n stad alle arme menschen van stevige kleeren wil voorzien en ten slotte een lap in zijn eigen versleten broek gaat zetten (welk laatste werk ongetwijfeld nuttig kan zijn).

Kan men in eens niet alles doen in de goede richting, laat men dan tenminste iets doen; misschien dat na jaren hieruit een toestand groeien zal die de invoering van 'n ideaal studentenstaat mogelijk maakt.

Een middel in die richting is mijn inziens: dat een gedeelte der Corpsverenigingen algemeene studentenverenigingen worden (de vr. studenten inbegrepen); ik stel hier voor de verenigingen Apollo, Vrije Studie, Debating, Tooneel en de Leersgezelschappen.

Dat 'n tooneelclub met medewerking van de beste krachten uit heel Delft, waaronder dus ook de vr., tot grooter bloei en inniger vereenigingsleven zal leiden, hier valt dunkt mij niet aan te twijfelen.

Ook Apollo zal hierdoor in artistieke waarde dus ook in animo aanmerkelijk toenemen.

De Debatingclub zal zich nu kunnen verheugen in uitgebreid ledental, de wrijving der gedachten zal ongetwijfeld door de aanwezigheid van Bondsleden zeer bevorderd worden.

Door deze hervorming bereikt men aanraking, wrijving, eenheid van de studentenwereld in haar hoogste sferen van beschaving. Ik zie menig Corpslid een zuur gezicht trekken, *zonder eenige opoffering is in 't geheel niets te bereiken*, men moet over 't aanvankelijke misnoegens manmoedig heen-stappen steeds 't ideaal voor oogen houdend en niet klein-zielig bij de eerste hinderpalen terugdeinzen, als oude menschen alleen al rillend voor 't woord „verandering.” Na wat overdenken kan ieder inzien dat wat nu opoffering lijkt zeer spoedig zal blijken een belangrijke verbetering te zijn, men gooit een spiering uit om een kabeljauw te vangen.

Wie in Delft, die zich naast de studie voor iets anders, 't zij op sociaal, kunst of filosofisch gebied interesseerde, heeft 't niet jammer gevonden dat hij niet bekend was met lui van onder nihilisten, bondsleden of vr. studenten, met gelijke ambities, hoe weinig dat dan misschien ook zijn.

Berust vriendschap, eenheid in den hoogsten zin, in de meeste gevallen niet op gelijkheid van ambities, gelijkheid van studie is van zeer ondergeschikt belang.

Psychologisch zal dus daar de meeste eenheid zijn waar de meeste eenheid der harten is (hier moest ik de vr. studenten eigenlijk uitsluiten).

Die eenheid in de stud. wereld wordt door mijn plannen meer bevorderd en in hoogerem zin dan door centralisatie der techn. studiebelangen of door verzorging van 'n voldoende distributie der brandstoffen en aardappelen.

Ook wel van groot belang is dat alle studenten abonné zijn van 'n stud. weekblad; door 't gedeelte der advertenties te vergrooten, of door bijvoeging van 'n romanbijlage in afleveringen zou zoo iets misschien wel te bereiken zijn. Weer zie ik velen spottend lachen, oogenblikkelijk is dit laatste kinderachtig, toch wie op de hoogte is van Delftsche toestanden, wie weet dat er nihilisten en ook Bondsleden zijn die als kluzenaars leven, wie ziet hoe drommen zich verdringen voor de aanplakborden in de T. H. en daar de ontelbare mededeelingen moeten doorzoeken om er eindelijk hun belangen uit te hengelen, wie weet hoeveel persoonlijke klachten, misschien gegevens voor talrijke verbeteringen, verwaaid worden in den wind die langs Delftsche grachten strijkt, die zal bij dit laatste voorstel niet spottend lachen.

Er is reeds zooveel gezegd, over de hervormingsplannen dat ik ternauwernood de hoop bezit dat van bovenstaande eenige ernstige notitie zal genomen worden.

Ondanks alle moeilijkheden die de Senaat ondervonden heeft kan ik niet nalaten er op te wijzen dat deze Senaat, de Revolutie-Senaat, een zeer roemrijke plaats zal innemen onder zijn ambtgenooten, hij die in de stud. wereld 'n nieuw tijdperk heeft ingeluid, of hij ook te lijden heeft van den spot van 'n onverschillig fuifgedeelte van 't Corps, menschen die van 'n woord ideaal nog nooit gedroomd hebben, behalve dan in Idealchampagne, Idealhaarwasser en Idealweib, en behalve aan Bacchus nog nooit iets geofferd hebben.

Laat het den Senaat een troost en trots zijn dat haar goede bedoelingen miskend worden en laat hij vol vertrouwen en goede hoop zich het woord van Wallis herinneren dat alle verbetering op den brandstapel begint.

Amsterdam, 18 Nov. '17.

J. ALEXANDROFF.

DELFTSCHE STUDENTEN-BOND.

D. S. D. C. „Logika”.

PNEUMATISCH ENERGETISCH MONISME.

Lezing, gehouden door den heer E. SCHERMÉRHORN op 15 November 1917.

Het P. E. M. geeft een beschouwing over God, het leven; den mensch en de maatschappij van uit het standpunt der natuurwetenschap.

Het is de theorie van een *Al-Eenheid*, zich quantitatief openbaard in *Energie* en kwalitatief in *Entelechie*.

Voor hen, die niet bevredigd worden door de dogmatische, noch door de moderne opvatting van godsdienst, acht spreker bestudeering van het P. E. M. van groot belang.

De geschiedenis der wijsbegeerte toont aan, hoe door alle tijden heen, de mensch heeft gevraagd naar het teleslogisch waarom der verschijnselen, heeft gezocht naar de grond van alle gebeuren. Door filosofisch denken kwam men tot een eenheid, waarvan volkomen kennis werkelijke waarheid is, kwam men tot de Goddelijke Idee.

Aan het P. E. M. ligt ten grondslag een begrip aan tijd noch plaats gebonden, het *energiebegrip*. Volgens de eerste hoofdwet der thermodynamika is de hoeveelheid energie een *constante* grootheid, die alleen van *vorm* kan veranderen en aan welker omzettingen het wereldgebeuren is verbonden.

Volgens de tweede hoofdwet bestaat in de natuur de neiging naar gelijkmaking, naar de vervlakking met als gevolg grootere stabiliteit. De zoo veroorzaakte processen kunnen dienen om onze behoeften te bevredigen; vandaar dat men spreekt van *degradatie van energie*, van ongelijkwaardigheid van energievormen.

De vraag hoe het heelal aan die hoeveelheid is gekomen en dat ondanks de eeuwenlange degradatie nog steeds meerwaardige energie aanwezig is, lost de thermodynamika niet op.

Beschouwingen van Boltzman en Gibbs toonen aan, dat de natuur streeft naar den meest waarschijnlijksten toestand. Ze sluiten echter niet uit een overgang in een onwaarschijnlijk toestand. We moeten zelfs aannemen, dat de wereldtoestand, dien wij kennen, uit waarschijnlijker toestanden moet zijn ontstaan.

Tegenover het *natuurlijk-mechanisch beginsel* van gelijkmaking dienen we daarom te stellen een *ordenend beginsel*, (entelechie) dat orde brengt in de natuur op een andere wijze dan door toeval (d.w.z. door de werking der mechanische bewegingswetten).

Energie is 't beginsel, dat zich aan onze zintuigen als bestaande en werkelijke realiteit manifesteert.

Entelechie is het beginsel dat voor onze rede als ordenende macht wordt erkend.

Beide beginselen zijn eeuwig en universeel ze zijn ongescheiden onderscheiden.

Entelechie is ook op te vatten als een eigenschap van *Energie*: de grond der dingen is *Energie*, begaafd met *Entelechie*. Alle wereldgebeuren is energie-omzetting geleverd of door 't ordenend vermogen of door overgang naar den meest waarschijnlijken toestand.

Het P. E. M. nu beschouwt de *Energie* als de capaciteitsfactor van een onnoembaar iets een hogere eenheid, de *Entelechie* als intensiteitsfactor. Die onnoembare eenheid gaat boven ons menscheijk denken uit, we kunnen er den klank God aangeven.

Zoo komt het P. E. M. tot het idee van een *Al-Eenheid* overeenkomend met filosofisch begrip zich uitend als *Energie* en *Entelechie*. Natuur is 't onnoembare in tijd en ruimte uitgelegd. In ons is entelechie en zoo doet 't P. E. M. ons beseffen het verband tusschen *Al-wezen* en mensch.

Na eenige godsdienstige begrippen in de taal van het P. E. M. te hebben weergegeven, eindigt spreker met er op te wijzen, dat het P. E. M. het verband tusschen geloof en wetenschap te niet doet.

D. V.

In verband met reorganisatieplannen van het D. S. C. publiceert het Bestuur hierbij den volgenden brief van den oprichter van den Delftschen Studentenbond, den heer S. G. Visker, aan den President, den heer W. H. Koster van Grooss.

BLOEMENDAAL, 19 October '17

Geachte Heer.

Ik heb thans de heeren Stigter en Flesseman gesproken en haast mij nu U meer uitvoerig te antwoorden op uw schrijven van den 12den. Ik zal trachten zoo kort mogelijk te zijn als de duidelijkheid toelaat.

De Bond dankt zijn ontstaan en zijn recht van bestaan aan het feit, dat in 1895, het jaar, waarin ik aankwam, het aantal studenten, die geen lid van het Corps waren, vrij plotseling sterk was toegenomen. De redenen, waarom dit zoo was en de appreciatie daarvan kunnen voorloopig onbesproken blijven, het feit bestond. Ik zelf had het nut van een vereenigd studentenleven ingezien, had Corplid willen worden, maar had mij na eenige dagen teruggetrokken, en was toen tegen mijn zin een van de velen, die dat jaar geen lid van het Corps werden. Ik wenschte echter daarom geen afstand te doen van mijn wensch om aan een georganiseerd studentenleven deel te nemen, en meende, dat het aantal niet-Corpsleden groot genoeg was om eene vereeniging te stichten, die aan die wensch kon tegemoetkomen. Plotseling eenen Bond of iets dergelijks op te richten leek mij tactisch verkeerd en ik dacht toen aan een debatingclub als eerste aanloop om den grond te bewerken. Om tactische redenen werd het volgend jaar ook niet dadelijk een Bond opgericht, doch wel de „Delftsche Studenten Vereeniging”, die nooit anders bedoeld is geweest dan als voorlooper van den Bond, om te zorgen, dat de grondlagen van den Bond wel overdacht zouden zijn en de Bond zelf dadelijk met eenige kracht zou kunnen optreden. Bij al deze gebeurtenissen en wat er mee samenhang werd er angstvallig op gelet, dat onze vereeniging niet moest zijn eene strijdvereeniging tegen het Corps, er niet vijandig tegen over moest staan, doch uitsluitend de bedoeling had hen te vereenigen, die om welke reden dan ook, geen lid van hot Corps waren. Bijgevolg droeg de Bond van den aanvang af het karakter van weer te moeten verdwijnen, zoodra het Corps de beletselen wegnam voor het vereenigen van allen, die een georganiseerd studentenleven wenschten. Dit karakter behoort de Bond ook thans nog te hebben naar mijne meening. Maar daarbij dient rotsvast voorop te staan dat dan ook bedoelde beletselen in het Corps geheel en al en niet ten deele en evenmin in schijn worden weggenomen. Zou de Bond dit vergeten, dan zou hij tegenover een groot deel zijner leden en eveneens tegenover velen, die later in Delft zouden aankomen verraadplegen, het mag dan al zijn geheel onbewust. Dat dit gevaar niet denkbeeldig is, bewijst de fusie, die nu al verscheiden jaren gelegen plaats bevond tusschen Corps en Bond te Amsterdam. Een fusie tusschen een sterker en een zwakker lichaam wordt gewoonlijk ingeleid door het sterkere, wanneer dit zich minder sterk is gaan voelen en het andere een in zijn oogen bedenkelijke levenskracht bezit. De bedoeling is dan duidelijk n.l. het onschadelijk maken van het andere en niet het vereenigen van beider belangen. Ik zeg nu niet, dat thans het Corps deze bedoeling ook heeft; maar is dit

niet het geval, dan dient het daarvan zeer duidelijk te doen blijken en het onherroepelijk en zonder omwegen vast te leggen in zijne statuten. Is dit niet te bereiken, dan moet mijns inziens het antwoord van den Bond beslist afwijzend zijn.

Dat men bij de behandeling van dergelijke zaken voorzichtig moet zijn, bewijst ook de geschiedenis van de Commissie van de studiebelangen. Na de verandering van de P. S. in de T. H. S. en de daarmee gepaard gaande verandering in de examens was er groote opwinding in Delft, vooral ook, omdat van de zijde der professoren wel verschillende geruchten werden gelanceerd over de toekomstige regeling, maar de regeling zelve uitbleef. Uit den onrust die daardoor bij de studenten ontstond werd de drang geboren naar een gemeenschappelijke actie. Men kon daarbij het toen reeds zeer groote aantal niet-Corpsleden niet missen en een gevolg daarvan was, dat de commissie van de studiebelangen, die de zaak zou omvatten een neutraal karakter moest dragen niet alleen de Corpsleden moest vertegenwoordigen en geen onderafdeelingen van het Corps kon zijn. Volkomen logisch inderdaad en op dien grondslag werden de onderhandelingen begonnen totdat men plotseling voor het vrijwel voldongen feit werd geplaatst, dat de president van den Senaat van het Corps als zoodanig in de commissie zitting zou hebben, ik meen zelfs de leiding ervan op zich zou nemen. Ik kan niet beoordeelen of de Bond er wel aan deed hierin toe te stemmen maar in ieder geval heeft men gemeend zich in den dringenden nood om een oplossing in dit vergevorderd stadium van de behandeling, er niet meer tegen te moeten verzetten.

Uit dezen gang van zaken, volgt reeds dat het Corps geen recht heeft de vakverenigingen eenvoudig weer bij het Corps te trekken en ook dat de Bond meer dan dwaas zou doen daarin toe te stemmen op de voorwaarden thans aan geboden en dit zooveel te meer omdat het zou geschieden met het uitgesproken doel het Corps te versterken. Wil men inderdaad de studiebelangen behartigen, eerlijk en zonder bijbedoelingen, dan dient de Bond daartoe krachtig mede te werken; maar dan dient dit te geschieden *op den voet van volkomen gelijkheid van alle studenten*. Dat is voor werkelijke behartiging van de studie en de algemeene studentenbelangen de eenig denkbare gezonde grondslag. Kan daarbij bovendien een einde worden gemaakt aan de vijandigheid die niet van den Bond, doch van het Corps is uitgegaan, dan zou dit zeer zijn toe te juichen; kan die bereikt worden door een eerlijke fusie, zooveel te beter, maar dan alleen op de voorwaarden, die ik boven in den aanhef van mijn brief noemde.

Of zoo iets te bereiken zou zijn? Indien men inderdaad de eerlijke ernstige wil heeft *allen* te vereenigen, ongetwijfeld. Ik vrees echter, dat het Corps daarvoor nog niet rijp is, dat het nog te veel vast geroest is in ten deele feudale en zonderling genoeg weinig bij de meeste leden van het Corps passende begrippen, en ten deele in laat ik zeggen jongens! achtige opvattingen. Of bij werkelijk goeden wil de zaak gemakkelijk zou zijn? Zeker niet! Laat ik trachten eene oplossing aan de hand te doen; ik geef haar niet als den eenigen of den besten uitweg maar wel als eene oplossing, die in ieder geval het doel zou doen bereiken om aan allen recht te doen. Vooraf nog eenige opmerkingen.

In het studentenleven spelen drie factoren een overheersende rol:

1°. Het onderwijs, d. w. z. de gelegenheid, die wordt geboden om de kennis op te doen, die men als grondslag noodig heeft van het later in de praktijk te leeren vak.

2°. De persoonlijke invloed van de professoren op de vorming van de studenten tot leden van de Maatschappij, op de wijze, waarop men zijn vak en de wereld moet bekijken en

3°. De onderlinge omgang van vele jongelieden nog vrij van belangzucht en zonder met elkaar strijdige belangen, de daaruit voortvloeiende wederzijdsche opvoeding tot man en invloed op de karaktervorming.

De onder 2° genoemde invloed is grootendeels individueel en voor elkeen gelijksoortig. Ze kan derhalve in verband met het organisch studentenleven buiten beschouwing blijven, al is zij daarvoor ook niet zonder belang.

Met de onder 1° en 3° genoemde invloeden is het anders gesteld; deze behoren door goede organisatie zoo krachtig mogelijk te worden bevorderd. Kan dit voor beide en bovendien voor alle studenten worden bereikt dan één enkele organisatie? Ja; maar de moeilijkheden vooral wat punt 3° betreft zijn niet licht te tellen, getuige de historie tot op dezen dag. Wat punt 1° betreft, is intusschen reeds bewezen dat eene algemeene organisatie, in casu de commissie voor de studiebelangen, niet alleen aan het doel kan beantwoorden doch zelfs in tijden van belangrijke gebeurtenissen, van weerszijden als noodig wordt beschouwd. Hier terug te

komen en deze organisatie weer te brengen onder den uitsluitenden of in ieder geval bijzonderen invloed van een deel der studenten, zou niet anders zijn een miskennen van de bedoeling ervan, zou een belangrijke stap achteruit beteken en kan niet geschieden met de instemming van een niet-Corpslid, hij zij bondslid of niet. Integendeel, wanneer er ooit sprake is van eene universeele studenten-organisatie, in welken vorm of omvang deze ook worde gedacht, dan zal dit orgaan er de ruggegraat van moeten zijn ten eerste, omdat het reeds in min of meer universeelen vorm bestaat en vooral omdat niemand die voelt voor een organisch studentenverband, zich redelijkerwijs aan deze organisatie kan onttrekken.

Doch wanneer deze organisatie, laten wij zeggen dit Corps, werkelijk universeel wil zijn, moeten ten eerste de geldelijke bezwaren van de leden zeer gering zijn (en dit kan ook) en moet ten tweede elke gedachte aan „groenen” zelfs in den vorm van verplichte kennismaking worden geweerd.

Of nu dit Corps in direct verband moet staan tot de societeit *of de societeiten* en tot de onder-vereenigingen is eene vraag, die niet noodzakelijk met „ja” behoeft te worden beantwoord. Ik meen, dat het niet noodig, maar wel gewenscht is; doch indien het zoo zou zijn, dan behoort het aan al zijne kinderen volkomen dezelfde rechten te geven. Ik kan mij denken, dat dit Corps twee societeiten kent en erkent, één zonder groenen en één die het groenen nog vasthoudt. De practijk zou dan wel leeren naar alle waarschijnlijkheid, dat de societeit zonder groenen evenals tot nu toe, minder hooge geldelijke offers zou vergen.

Hiermede zou principieel veel, overigens echter weinig gewonnen zijn. Rationeel en zeer gewenscht zou zijn één enkele societeit, dan echter beslist zonder groenen. Daarbij doet zich dan op 't eerste gezicht de moeielijkheid voor van eene vrij hooge contributie voor allen en van hoofdelijke omslagen, die nog minder allen passen. Hiervan kan de oplossing zijn, dat men de contributie laag stelt voor ieder lid individueel, doch de onder-vereenigingen laat bijdragen in de kosten van de societeit tot een bedrag evenredig met het aantal leden en met de contributie, die de vereeniging zelf van hare leden vordert. Dan bereikt men eenerzijdsch een zekere schifting naar draagkracht (maar niet in de societeit zelf), eene schifting, die zoowel voor de minder- als voor de meergeroeden hare goede zijde heeft, en laat anderzijdsch de mogelijkheid open voor de minder gefortuneerden om aan een enkele of weinige der duurere vereenigingen deel te nemen.

Ik herhaal nogmaals, dat ik dit schema uitgeef als *de* oplossing doch ik bied het U aan ter overweging als mogelijk uitgangspunt voor andere beschouwingen.

Ik las in de bladen, dat het Corps, den 19den een vergadering met oud-leden had uitgeschreven ter bespreking van het voor en tegen van het groenen. Zou het misschien ook aanbeveling verdienen, dat de Bond eene vergadering met oud-leden uitschreef ter bespreking van de fusie in 't algemeen.

Met dezen brief kunt U handelen naar verkiezing; hem gebruiken bij Uw rede, hem geheel of gedeeltelijk publiceeren of wat U overigens goed moogt vinden.

Met vriendelijke groeten.

Hoogachtend,

(w. g.) S. G. VISKER.

GEDACHTEN EN GEDICHTEN.

Parabel.

De kinderen waren ontevreden en verlangden, dat de moeder hen vermaken zoude.

De vader had nu wel niet de kracht eens leeuws, maar toch de sterkte van zijn spieren was grooter dan die der kinderen.

En de moeder, zij had wel niet de groote Levensernst van den man, maar toch haar ernst ging die der lachzieke kinderen ver te boven.

Zij dan nam eenige dunne draden en ze schuddende zeide zij: „Zie de spieren van uw vader.”

De kinderen lachtten en waren tevreden — voor een oogenblik. Doch hun vertrouwen in de kracht van den vader en de ernst van de moeder was heengegaan.

De naam van het huwelijk van deze menschen was *satire*.

Lk.

Viool-Duo.

<p>1. Zacht zingen
Violen
Een lokkend lied.
Hoor, wat zij verhalen!
Dartlend
Dalen
Manestrallen
Langs zijig-groen loover
Op donzig mos.
Wonder getoover
— Van lichtglans
En kleur —
Vervult 't bosch.
Elfen,
Teer en fijn,
In lichtenden maneschijn
Dansen een rei
Rond hun koningin
De Mei.</p> | <p>2. Gazeñ kleedjes
Wirten dooreen.
Geen systeem
Bestaat in den lustigen dans.
Kleuren ontstaan,
Smelten ineen,
Vervloeien weer
In ander,
Als aan den trans
Bij zonsondergang.
Zorgeloos, blij
Huppelt
Verder de rei.
Flonkerend stralen
De kronen van dauw
In waaiende, walsendelokken
Opeens . . .
Alles weggevaagd . .
De heks Nevel sluipt aan.
Het spel is gedaan.</p> |
|--|--|
- Zacht
Zingen
Violen
Een klacht.

16 Nov. '17.

J. S.

VEREENIGINGSLEVEN.

D. S. E. V.

LEZING op Woensdag 28 November 1917, te 7¹/₂ uur,
in „Ons Huis”, Oude Delft.

Spreker: de heer Just Havelaar.

Onderwerp: Persoonlijkheid.

Eerste-jaars hebben vrijen toegang.

D. S. E. V.

VERSLAG van de lezing gehouden door Dr. D. G. Jelgersma.
Onderwerp: „Volkenrecht of Volkenmoraal”.

Spreker begint met de beoefenaren van het z.g. volkenrecht te onderscheiden in vrienden en vijanden daarvan.

De eersten, zegt hij, verdedigen allen tweestellingen, n.l.: 1e. dat de naam „volkenrecht” beantwoordt aan iets werkelijks, dat de verhoudingen tusschen de staten behoort te beheerschen, en 2e. dat dit werkelijke het best wordt aangeduid door den naam recht.

De juistheid der eerste stelling blijkt alleen reeds uit wat er bij het begin van en gedurende den oorlog is gebeurd; uit de pogingen van beide partijen om aan te toonen, dat de door haar gevoerde oorlog is een rechtvaardige oorlog, en uit de enorme geldsommen, die beide, maar vooral Pruisen, uitgeven voor een uitgebreide perscampagne om de door haar gedurende den oorlog bedreven daden te doen verdedigen. Bovendien zijn sommige overtredingen van het z.g. volkenrecht in dezen oorlog onmiddellijk gevolgd door haar straf. Men kan n.l. zooals spreker aantoonde, de deelname van Engeland beschouwen als straf voor de schending der Belgische onzijdigheid en die van Amerika als straf voor de wederopname van den „rücksichtslosen” duikbootoorlog.

De argumenten voor de tweede stelling zijn minder overtuigend.

Er is, zegt men, voor het volkenrecht geen wetgever, maar ook niet voor een deel van het recht, n.l. het gewoonterecht; toch heet dit recht. Er is ook geen wetgever voor de geheele moraal, dus is de overeenkomst met de moraal in ieder geval groter, dan die met het recht.

Bovendien ontbreekt voor het volkenrecht de sanctie, bestaande in een dwingende en straffende rechtspraak, die een zoo uitsluitend en zoo beslissend kenmerk is van het recht. Maar, zegt men om toch aan het volkenrecht den naam recht te kunnen blijven geven, dit ontbreken wordt vergoed door de aanwezigheid van andere sancties, n.l. de publieke opinie, het welbegrepen eigenbelang en het geweten. De vraag is echter, volgens spreker, of deze sancties dezelfde zijn, als die van het recht. En dat zijn ze niet, zoo als men zelf toe geeft. Wel daarentegen zijn ze dezelfde als

die der moraal. Om deze beide redenen is het dus wenschelijk het z.g. volkenrecht te rekenen tot de moraal en in het vervolg te spreken van „volkerenmoraal.”

Deze conclusie wordt verder, zoo als spreker uitvoerig aantoonde, bevestigd door de redeneeringen van een ander vriend van het volkenrecht, een bekenden jurist von Liszt, die, in schijn gericht tegen de stelling van spreker, in werkelijkheid daarvoor pleiten.

Evenzoo wordt ze bevestigd door de beweringen der vijanden van het volkenrecht, die aan de voorschriften daarvan alle beteekenis ontzeggen. Als type daarvan neemt spreker den bekenden chauvinist Adolf Lasson. Deze stelt zelfs de verplichtingen opgelegd door deze voorschriften uitdrukkelijk gelijk met die opgelegd door de voorschriften der moraal, maar ontzegt er alle beteekenis aan, omdat hij ook aan de laatste geen beteekenis toekent. Zoo blijkt het, dat er een nauwe samenhang bestaat tusschen de individueele moraal en de volkenmoraal.

Hoe komt nu, dat men toch altijd spreekt van volkenrecht? Spreker vindt daarvoor twee redenen, ieder bestaande uit een feit en een gewoonte. Het z.g. volkenrecht handelt over de betrekkingen tusschen staten en ten opzichte van staten is men gewoon altijd te spreken van recht; het wordt bovendien bijna uitsluitend beoefend door juristen, en men is gewoon dat deze het recht beoefenen.

Welke practische beteekenis eindelijk heeft deze verandering van den naam volkenrecht in dien van volkenmoraal?

Voor de handhaving van het recht, zoo betoogt spr., beteekent de publieke opinie niets, voor die van de moraal zeer veel en voor die den volkenmoraal alles. Moeten we dus spreken van volkenrecht, dan kunnen we de publieke opinie ongestraft bederven en onderdrukken. Maar moeten we spreken van volkenmoraal, dan moeten we haar volledig voorlichten, verstandig leiden en zoo krachtig mogelijk maken, opdat ze zich bij iedere gelegenheid met beslistheid en kracht en zonder eenige terughoudendheid uitspreke. Dit eischt de volkenmoraal. Daarmee is het systeem der moreele neutraliteit, waarvan we gedurende dezen oorlog een zoo uitgebreide toepassing gezien hebben, onherroepelijk veroordeeld.

Bovendien maakt het voor de uitlegging van verdragen een groot verschil of we die beschouwen als wetten en dus op juridische wijze uitleggen, of als beloften, die uitgelegd moeten worden, zooals we dat in zaken, de moraal betreffende, plegen te doen.

En last not least is er geen groot verschil tusschen de juridische bewijsmethode, die een wettig en overtuigend bewijs verlangt, en de bewijsmethode der moraal, die tevreden is met een overtuigend bewijs. Hierdoor wordt b.v. verklaard het noodlottig conflict, dat er op het oogenblik is tusschen onze Regeering en de Engelsche.

Te spreken van volkenmoraal en niet van volkenrecht is dus niet alleen theoretisch juist, maar ook practisch hoogst belangrijk.

Hiermede besloot spreker zijn interessante rede.

C. M. J.

Zuid-Afrika als land der toekomst.

Op 7 Nov. l.l. hield prof. dr. Bodenstein over bovenstaand onderwerp een lezing voor de studentenafdeeling van het Algemeen Nederlandsch Verbond.

Wat hij ons vertelde heeft in hooge mate de overtuiging versterkt dat zijn geboorteland aan alle voorwaarden voldoet om in de toekomst getuige te zijn van groote welvaart en ontwikkeling.

De ligging van Zuid-Afrika is gunstig. Het staat in open verbinding met de Atlantische en Indische Oceanen en zal daarom mede door zijn inwendigen opbloei zeker steeds aanzienlijker verkeer tot zich trekken.

Het klimaat is buitengewoon gezond. Dat het op ons ras geen kwaden invloed heeft, moge worden aangetoond uit 't feit dat de afstammelingen der oude Kolonisten zich reeds 2¹/₂ eeuw hebben gehandhaafd, terwijl ieder weet dat dit verblijf allerminst tot ontarding heeft geleid.

Wat den bodem aangaat, deze herbergt onmetelijke schatten. Niet alleen belangrijke hoeveelheden goud en een overgroot aantal diamanten zijn aanwezig, maar vooral ook van belang is 't overvloedig voorkomen van steenkool, ijzer, tin, koper.

In den laatsten tijd vond men nog asbest, terwijl men in de buurt van Pretoria marmer ontdekte, dat door deskundigen niet onder dat van Carrara wordt gesteld.

Er is dan ook alle reden te verwachten dat in Zuid-Afrika de nijverheid een hooge vlucht zal nemen.

(Zie vervolg Tweede Blad).

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 23 NOVEMBER 1917. No. 8.

Tot dusver sukkelt men met gebrek aan arbeidskrachten. De zwarte bevolking is lui en werkt niet dan wanneer uiterste noodzaak haar daartoe dwingt. En het aantal Europeesche arbeiders is te beperkt om in deze leemte te voorzien.

Bij de berekening van Zuid-Afrika's ontwikkelingskansen hebben ook landbouw en veeteelt een groote beteekenis.

De bodem is niet slecht. Een nadeel is alleen de ongelijkmatige regenval. Door doelmatige bevoeiing en bebossing is hierin echter veel verbetering te brengen.

Bovendien heeft het land zijn geschiktheid bewezen voor de z.g. „droge landsboerderij” (de Amerikaansche „dry farming”), die ook den verbouw van tarwe aanzienlijk opvoerde.

Zeer geslaagde proeven zijn den laatsten tijd genomen met katoen. Dit wordt in uitnemende hoedanigheid geleverd. Zuid-Afrika kan in dit opzicht met de Vereenigde Staten wedijveren.

Nog sterker treedt de veeteelt op den voorgrond. Meer dan $\frac{3}{4}$ van den uitvoer komt op rekening daarvan. Een eerste plaats vervult hierbij de wol; de laatste jaren zijn echter ook reeds getuige van een snelle toeneming der zuivelproductie.

Boven bleek reeds dat 't gebrek aan arbeidskrachten de snelheid van den vooruitgang remt. Het is echter niet gemakkelijk hierin te voorzien.

Doordat het land onder Britsche oppermacht leeft, staat bevordering van den trek naar Zuid-Afrika vrijwel gelijk met het versterken van het Engelsche element. Liever echter dan op deze wijze in 't gedrang te komen laat de Hollandsche Afrikaander toe dat er een vertraging optreedt in de ontwikkeling van zijn land.

Ondanks dit alles komt er naar Zuid-Afrika een sterke stroom van Engelsche emigranten. Het Hollandsche ras heeft hiertegen een voortdurenden strijd te voeren om zijn plaats in het land te behouden.

Bijna alle kapitaal is in Engelsche handen. Daardoor komen ook alle betrekkingen aan Engelschen. Hollandsche Afrikaanders die in hun land het ingenieursexamen hadden afgelegd, waren vaak verplicht naar Amerika of elders te trekken omdat in hun eigen land geen plaats voor hen was. Hetzelfde treft men aan in den handel en andere takken van het bedrijfsleven.

De Hollandsche Afrikaander wordt in zijn eigen land op de tweede plaats gedrongen. Maar de taaiheid van het ras heeft zich niet verloochend, krachtiger dan ooit staat hij op zijn volksrechten.

In dezen stillen strijd zijn wij zedelijk verplicht allen steun te verleenen waartoe wij bij machte zijn. Van Nederland hangt het af of de Holl. Afrikaander zich op den duur zal kunnen handhaven.

Maar niet alleen voor Zuid-Afrika, ook voor ons zelf zal 't van groot belang zijn wanneer we er in slagen onzen stamgenooten afdoende te helpen.

Tegenwoordig trekken jaarlijks duizenden onzer landgenooten naar Amerika. In Zuid-Afrika kunnen wij een afzet vinden voor onze overbevolking zonder dat deze voor onze volkskracht verloren gaat.

Nog gezwegen van het ideëele belang dat een der jonge reuzenstaten der toekomst een overwegend Nederlandsch karakter zou dragen, spreekt 't wel van zelf dat dit ook op onze economische ontwikkeling van overheerschenden invloed zou worden.

Politiek zou ons aanzien aanmerkelijk stijgen. Niet meer als thans zou men Nederland met achteloosheid kunnen behandelen, wij zouden sterk staan door ons volk over zee. Reeds in dezen oorlog keurden Holl. Afrikaansche bladen meer dan eens onomwonden de houding af der Britsche regeering tegenover het Nederlandsche volk.

Hoe zullen wij het echter in praktijk kunnen klaarspelen den stroom van Nederlandsche landverhuizing naar Zuid-Afrika te leiden? Daar waar wij slechts kunnen propaganda te maken voor de plaatsing aldaar van Nederlandsch kapitaal in eigen economische ondernemingen. De Nederlandsche maatschappijen die daaruit ontstaan zullen uit den aard der zaak Nederlandsche werkkrachten zoeken.

Een eerste stap in de richting van hernieuwde nauwe betrekkingen tusschen Zuid-Afrika en Nederland zal hopelijk binnen afzienbaren tijd worden gezet door den opening van een stoomvaartlijn die beide landen verbindt.

Na den Transvaalschen Oorlog heeft Nederland gemeend dat Zuid-Afrika voor ons volk zijn beteekenis had ingeboet.

Maar nog is 't tijd.

Wanneer wij leeren inzien dat het onder de Hollandsche Afrikaanders tintelt van een nieuw nationaal leven, dan zullen wij begrijpen dat onze taak daar, juist nu eerst recht is begonnen!

Delft, 12. 11. '17.

C. C.

N. C. S. V.

Gewone Vergadering op Donderdag 29 November, 8 uur, 's avonds in 't Nut.

Spreeker: Ds. P. J. Molenaar, uit Den Haag.

Onderwerp: „Idealisme in Godsdienst en litteratuur.”

INGEZONDEN.

DELFT, November '17.

Geachte Redactie.

In het laatste S. W. komt een stukje van den heer De Glee voor nogmaals handelend over den inval op 2 November.

Hierin wordt mijn persoon zoodanig geplaatst tusschen diverse onwaarheden, dat ik dit niet stilzwijgend voorbij kan gaan; hoewel het me spijt met deze kwestie, die genoeg opgeblazen en al tamelijk oud is, nog meer papier te vullen.

Ik zal geheel buiten beschouwing laten of de heer De Glee ons zijn onwaarheden te goeder trouw of met opzet opdiend. Ik wensch geen twistgeschrijf over de waarheidsliefde van den heer De Glee; dit stukje dient slechts om de onjuistheden in verband met mijn persoon in zijn stukje voorkomend te verbeteren.

De vierde zin van den heer d. G. luidde: „Het lustrumfeest werd voor een groot deel gevierd in de Kolfbaan, welke grenst aan de tuin, 's middags, toen daar reeds vele personen aanwezig waren, liepen twee Corpsleden, waaronder een oud-praesid, in de tuin van Eensgezindheid, welke personen op sommatie zijn vertrokken” (deze zin moet een argument zijn voor de voorafberaming van een inval, de twee Corpsleden worden dus verondersteld gekomen te zijn om te spioneren).

De juiste toedracht is als volgt:

Van het Bestuur der Societeit Eensgezindheid hebben drie personen (waaronder ongeteekende) toestemming gekregen om des middags de Kolfbaan te gebruiken voor lichaams-oefeningen. Den middag van den 2den November zouden we hiermee aanvangen en kwamen ten dien einde om 4 uur op Eensgezindheid, waar we tot onze verwondering ontdekten, dat de Kolfbaan in beslag was genomen door verscheidene personen, die daar redevoeringen afstaken.

Wachtend op den derden persoon (die bleek al eerder geweest te zijn, maar weggegaan, toen hij de zaal bezet vond), wandelden wij den tuin wat door, gevolgd naar het ons voorkwam door eenigzins schichtige blikken uit de zaal.

De zeibaas van de Eensgezindheid kwam ons toen waarsshuwen, dat den persoon, dien we wachtten reeds geweest was en zeide, dat het hem speet, maar dat ongelukkigerwijze dit juist de eenigste middag in het jaar was, dat de zaal bezet was. Op onze vraag vertelde hij, dat het een bondsfeest was; iets wat we uithoofde van een gele vlag, die uithing en enkele baretten ook wel vermoed hadden.

Ik kan verzekeren, dat de personen, die des avonds het plan opperden om een cortège maar de Eensgezindheid te houden, zelfs niet vermoedden, dat wij daar des middags geweest waren.

Van spionage en sommeeren was dus geen sprake.

Het lijkt me al zeer onwaarschijnlijk, dat de inval een vooropgezet plan was; nu het eene argument zoo volkomen nonsens blijkt te zijn, lijkt het andere (van dien man, die gehoord had op de tram, dat een Corpslid zeide, dat er feestgevierd werd op den bond, dus dat het misschien wel tot vechten zou kunnen komen) ook niet zoo erg doorslaand.

Hiermede heb ik in een juist daglicht gezet datgene, wat mij speciaal aangaat; over de rest van het stuk wil ik niet oordeelen; ik hoop voor den schrijver, dat er meer waarheid in schuilt dan in de door mij aangevallen zin.

J. C. Stoop.

DEN HAAG, 19 Nov. '17.

Aan den heer De Muinck Keizer.

In het stukje van Uw hand, in het vorige S. W. opgenomen, heeft mij één Uwer opmerkingen als een onverdiend verwijt getroffen en een ander als een onjuistheid. Ik bedoel n.l. de twee zinnen:

„Van de kant der Bondsleden werd met biljartqueue's en halters geslagen, welke hun voor een deel werden afgenomen. Géén der Corpsleden had boksijzer of gummistok bij zich.”

U schijnt het dus ten eerste niet ridderlijk te vinden, met wapenen den strijd te aanvaarden met gewapend vechtende dronken menschen, die, U zult het mij moeten toegeven, zich vóór een groot deel als redeloze woestelingen gedroegen, althans in zóódanigen toestand verkeerden, dat alle verantwoordelijkheidsgevoel uit hen verdwenen was.

Dat zij er op het eigenlijke oorlogstoneel, de donkere vestibule der sociëteit, met die wapens maar als krankzinnigen om zich heen er op los sloegen, (ik geloof n.l. niet, dat zij wisten, wat zij deden en waar zij sloegen), zult U misschien willen vergoelijken door hun ontoerekenbaarheid. Maar wanneer men dan te midden van zulk gezelschap zich zonder wapens moet verdedigen, dan weet een klein kind wel, wie er de grootste kans loopt en ook geloopt heeft, een ongeluk geslagen te worden. Dat de Bondsleden geen onherstelbare verwondingen opliepen, is dan ook, geloof ik, te danken aan een macht van hoogere orde, dan waarop vooral dié Corpsleden prat gingen, die integendeel er naar hunkerden, zoo'n stuk „Regeeringsvee” onder hun slagen te zien krimpen.

Het is verder een feit, dat een zes- of zevental Bondsleden (meer konden er toen niet meer bij in de beperkte ruimte) den strijd moest aanbinden met een meervoudige gewapende overmacht van Corpsleden. Dit zes- of zevental streed in het eerste gelid en had, voor zoover ik weet, geen tijd gehad naar wapens om te zien. *De gebalde vuist heeft dus alle werk moeten doen, voorzoover den tegenstander geen wapens ontrukkt werden.*

Wanneer, zooals U zegt, enkelen onzer wapens werden ontnomen, zoo zijn vele dezer dan toch oorspronkelijk van U afkomstig. Het eigenlijke gevecht is dus géén onzer met wapens ingegaan, zoodat zij onder zeer ongunstige omstandigheden vochten. Ik persoonlijk (en hetzelfde geldt o.a. ook voor onzen President,) werd reeds direct ontriefd door het afslaan van mijn lorgnet, en zoo stond ik daar als een blinde (ik heb zwakke oogen) in het donker te midden van het razende en ranselende gezelschap, in wier midden U zich toen ook blijkt te hebben bevonden.

Ik verzeker U, dat ik toen zulke hachelijke oogenblikken doormaakte, dat ik mij volkomen gerechtigd gevoelde, *om (zonder overdrijving gesproken) van ieder wapen gebruik te maken, zoo ik er één gehad had. Dan zou het niets anders dan zuiver een daad van noodweer geweest zijn, waardoor ik mijn leven verdedigde!*

Ik weet niet of U dit laatste zult kunnen begrijpen, want ook ik geloof niet, dat één Uwer gedurende het gevecht tot het besef in staat was, dat door Uw meer dan onverantwoordelijk optreden zoo licht een menschenleven in gevaar kon worden gebracht, of dat één onzer levenslang gebrekkig had kunnen blijven, want op dat oogenblik waart gij tot alles in staat.

Ware de slag, dien ik met een zwarte gummistok van één Uwer ontving, (de politie was er toen nog lang niet,) nog een weinig ongelukkiger aangekomen, dan was mij uit dien strijd een doof oor overgebleven.

Dát mag ik en mogen de anderen met mij niet weer eens riskeeren.

Ik hoop, dat deze ernstige woorden U mogen hebben overtuigd, dat „cortège's” (hoe onschuldig het woord er ook uitziet) voortaan liever achterwege dienen te worden gelaten, zooals trouwens iedere agressieve daad, en dat U niet zoo vlug Uw verwijt en die andere opmerking maar had moeten neerschrijven, want, gesteld, dat wij gewapend geweest waren en U met gelijke munt hadden terugbetaald, dan nog zoudt U ons niets te verwijten hebben gehad.

F. VAN DAALEN.

Aan den heer G. J. de Glee.

U zoudt dus gaarne zien aangetoond, dat de inval niet een vooropgezet plan was en U schijnt van het tegendeel overtuigd te zijn door een uitlating van een Corpslid in de tram. Dat een of ander willekeurig ons tot nu toe onbekend Corpslid zich volgens een niet-Bondslid-praatjesoverbrenger aldus heeft uitgelaten, kan waar zijn, maar bewijst nog absoluut niet dat de inval reeds lang van te voren beraamd was. Ik geef U hierbij de verzekering, dat het idee van de inval eerst vlak voor de inval zelve bij ons is opgekomen.

Verder moet ik U tot mijn spijt mededeelen, dat ik de bedoeling van het ten tooneele brengen bij een vechtpartijtje van een halter, waarmede, volgens U, niet getracht is te slaan, niet begrijp. Misschien interesseert het U, te weten, dat terwijl ik een queue, waarmede iemand mij trachtte te slaan, beetpakte, ik met de halter een slag op mijn rechter-

benedenarm kreeg, waarop de dader met de halter wegliep, deze bij het buffet op de grond wierp en als een haas achter het buffet verdween.

Een medicus nu heeft verklaard, dat er wonden met een scherp, hard voorwerp zijn toegebracht, waaruit U in Uw vorig schrijven zeer eigenaardige conclusies getrokken heeft.

Misschien begrijpt U bij eenig nadenken, dat een gebroken queue en scherven van een melkglas ook als scherpe, harde voorwerpen beschouwd kunnen worden.

Eén der invallers, die wisten van een feestje der Bondsleden, was ondergeteekende. Ik had dit n.l. opgemaakt uit het feit dat ik 's middags eenige menschen met een hooge hoed op hun hoofd, een lintje om hun hals, jas open en met een hand in de zak op straat heb zien loopen.

De namen van de menschen, die bereid zijn de door U gemelde feiten met hunne namen te staven, interesseeren mij niet, daar ik de menschen natuurlijk niet ken en namen mij niets zeggen.

Tenslotte nog de opmerking, dat ik Uw gezegde: „Zooals door een senator-invaller hakkend werd uitgebracht”, zoo grof, onkiesch en beneden alle kritiek vind, dat ik niet begrijp, dat U als redacteur van het S. W. zoo iets in Uw blad durft te schrijven. Of is U misschien van het S. W. een schandblaadje te maken?

J. M. DE MUINCK KEIZER JR.

Aan den heer J. M. de Muinck Keizer Jr.

Tot ons genoeg vernemen we dat de inval geen vooropgezet plan is geweest, waardoor deze zaak een veel minder ernstig karakter heeft gekregen.

Omtrent de halter ben ik verkeerd ingelicht; de in Uw vorig schrijven gebruikte uitdrukking dat er met halters werd geslagen, vinden we echter niet gestaafd en tot onze verwondering vernemen we evenmin iets omtrent de queue's en de gummistok, temeer, daar in Uw vorig schrijven met nadruk werd beweerd, dat geen der Corpsleden was voorzien van een gummistok. Vooral waar de heer De Muinck Keizer Jr. de zaak „eerlijk en waar” aan de studentenwereld wilde voorleggen, wekt dit vreemde gewaarwordingen op.

Waar de heer De Muinck Keizer ons wijst op een uitdrukking die hij „grof, onkiesch en beneden alle kritiek” vindt, willen we aanstippen, dat van de zinsmede dat ik eenige menschen met een hooge hoed op hun hoofd, een lintje om hun hals, jas open en met een hand in de zak op de straat heb zien loopen” hetzelfde kan worden opgemerkt.

En de uitdrukking „niet Bondslid-praatjesoverbrenger is ook werkelijk mooi gevonden.

Wilt U misschien van het S. W. een schandblaadje maken?

G. J. DE GLEE.

Aan den heer Riënks.

Kijk, kijk daar hij je waarachtig 's een vent die schrijven durft zomaar in 't openbaar, en dikke letters zet ie in zijn stuk, **zulke dikke letters**. Maar nu weten jullie nog g'n eens wie ik bedoel. Nou maar zeg 't is een vent een dappere kerel, want hij zet de namen van de menschen waarover hij schrijft zomaar voluit.

Weet je wat ie zegt???: hij zegt dat Bolderdijk niet geschikt voor den Senaat is en dan moet je hooren waarom. Omdat, . . . omdat hij ook met kabeltouwen van armslengte heeft geslagen, en o. a! twee menschen er aan heeft opgehangen, en aan iedere vinger drie boksijzers had, omdat hij aan den inval heeft meegedaan.

Wel, wel lieve beste Riënks, om dan maar direct 't woord tot jou te richten, wat ben je toch een lekker kereltje. Zeg eens waarom vertel je zulke rare dingen. Omdat je, je open meening wil zeggen. Brave jongen dat is prachtig, dat verheft, dat adelt, maar je mot, al had je 't heele geval van uit Utrecht met je tweede- of misschien derde-ik meegedeeld, toch eerst eens nagaan wat je eigenlijk schrijven wilt.

Kijk eens beste jongen, dat B. aan die moordpartij heeft meegedaan is slecht, zeer slecht, waarschijnlijk zal hij wel veertien dagen langer in 't vagevuur gelouterd moeten worden, maar wat je daar nou zegt, och mijn knollebolletje wat heb ik daarom moeten lachen. Dat je B. geen geschikt Senator vindt mag je natuurlijk schrijven maar och, och, dat je schrijft:

„Door zijn *houding* heeft den heer B. duidelijk bewezen voor deze taak niet geschikt te zijn, neen maar

Mijn kleine engeledotje je hebt niets, heelemaal niets gesnapt „van de hervormingen, door de vorige Senaat begonnen.” 't Is je heusch heelemaal boven je pet gegaan. De Senaat heeft nooit —, kijk me nu eens flink aan, en tracht de

zaak dan te begrijpen; — kom kerel, ik zal je niet opeten, je hebt zulke trouwe lieve kijkers, kom vooruit kijk me nu eens aan dan begrijp je misschien in eens wat je in deze maanden niet hebt kunnen snappen. Nu dan de Senaat heeft ons nooit over een fusie of verbroedering of wat dan ook met de bond gesproken, 't geldt eenvoudig de bezwaren, die bij sommige menschen bestaan om Corpslid te worden, op te heffen.

Dan ligt 't aan de Bond te doen of te laten wat hij wil en dat laat ons koud!

Dus Riënksje, doe nu voortaan niet zoo grappig ondeugend meer en als je iemand in 't openbaar wil bekritisieren dan zou ik eerst de toestanden geheel trachten te doorvoelen. En dan wilde ik je nog even vragen weet je wie de heele zaak eigenlijk zoo'n beetje in 't reine heeft gebracht, weet je dat niet?

Wel? Nu dan had je de naam van Bolderdijk in dit verband, toch niet zoo gauw moeten durven opschrijven.

Nu jongen, tot ziens zullen we maar zeggen, he!

Wat wil je me geen hand geven, niet dat spijt me toch werkelijk.

Dag Riënks, dag hoor!

H. DINGER.

STUDIEBELANGEN.

Centrale Commissie tot Behartiging van
Studiebelangen.

Tot voorzitter der Centrale Commissie is gekozen de heer
C. J. Bouten.

Tot secretaris de heer M. de Bussy.

De C. C. vestigt de aandacht van alle secretarissen van vereenigingen, die lezingen doen houden, op de agenda voor vergaderingen nedergelegd in den Boekhandel van den heer Waltman en verzoekt hun, zorg te dragen voor het geregeld en vroegtijdig invullen daarvan.

Daarmede wordt bereikt:

1°. dat zooveel mogelijk vermeden wordt, het samen-
vallen van lezingen op één avond;

2°. dat ieder steeds gemakkelijk een algemeene agenda
kan raadplegen.

De Secretaris der C. C.:

M. DE BUSSY,
van Leeuwenhoeksingel 36.

TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

Afdeeling der Bouwkunde.

De Voorzitter van de Afdeeling der Bouwkunde aan de Technische Hoogeschool maakt bekend, dat zij, die wenschen deel te nemen aan het Ingenieurs-Examen voor Bouwkundig Ingenieur, dat zal worden afgenomen in de maand Januari 1918, zich daarvoor schriftelijke hebben aan te melden vóór 1 December 1917, bij den Secretaris der Afdeeling, Prof. T. K. L. Sluyterman te Delft, Oude Delft 75.

Formulieren voor de aanmelding zijn verkrijgbaar in den Technischen Boekhandel van J. Waltman Jr., te Delft.

Mededeelingen.

Toepassing der Zegelwet 1917, op verzoekschriften
om studieverlof gericht tot den Minister van Oorlog.

Blijkens van Z. Excellentie den Minister van Financiën, d.d. 13 November 1917, ontvangen mededeeling zijn verzoekschriften, gericht door studeerenden aan de Technische Hoogeschool tot den Minister van Oorlog voor het verkrijgen van studieverlof niet zegelplichtig.

De Secretaris van het College van
Rector-Magnificus en Assessoren.

16 November 1917.

Wegens verhindering op de gewone uren, zal de Rector-Magnificus zijn eerstvolgend spreekuur houden op Maandag 26 November 1917, des namiddags te half twee in het Hoofdgebouw.

De hoogleeraren J. C. Dijkhoorn w.i., C. B. Biezeno w.i., G. Brouwer w.i. en A. D. F. W. Lichtenbelt zijn verhinderd op Dinsdag 27 November 1917 college te geven, wegens eene te houden excursie.

CORRESPONDENTIE.

Aan den heer C. S.

Wegens gebrek aan plaatsruimte is uw verslag vorige maal niet geplaatst.

Aan den heer L. K.

Wilt U uw geluk maar particulier aan uw vrienden ter lezing zenden. In ons blad zouden te veel onverschilligen het onder de oogen krijgen.

ADVERTENTIEN.

SCHEEPSBOUWKUNDE

STUDIE-MODELLEN

TEEKENINGEN — PLANNEN — ONTWERPEN

DETAILS — STALEN EN HOUTEN BOUW —

WORDEN OP BESTELLING VERVAARDIGD.

Brieven franco onder No. 1767, a. h. Bureau van dit Blad.

C. L. DOORMAN,

PHIL. NAT. DOCTs

repeteert Wiskunde, Natuur-

kunde en Theor. Mechanica.

VOORSTRAAT 77, DELFT.

HOTEL „CENTRAL”.

CAFÉ-RESTAURANT EERSTE RANG.

WIJNHAVEN 6-7.

OUDE DELFT 92.

AFZONDERLIJKE BILJARTZAAL.

Auto- en Rijwiel-Garage aan de achterzijde der zaak, Oude Delft 92. Tevens ingang.

Zalen voor Vergaderingen, Déjeuners, Diners en Soupers.

Ook Diners bij abonnement. :: Avonds-hotels.

HEDEN VERSCHEEN:

GAREN EN GOED

WARENKENNIS VAN TEXTIELPRODUCTEN

Met uitgebreide verklarende Alfabetische
Naamlijst van Textielstoffen en Vaktermen

DOOR

S. A. VAN HOYTEMA.

Met een woord ter inleiding van Prof. I. P. DE VOOYS.

212 bladzijden op kunstdrukpapier, met een
honderdtal fraaie illustraties tusschen den tekst.

Prijs f 4.00, fraai gebonden f 4.50

Wij zijn dan ook overtuigd, dat een ieder, die het belang
eener warenkennis van **textielprodukten** inziet, dit boek,
dat op gelukkige wijze wetenschap en praktische ervaring
verbindt, met vreugde ziet verschijnen.

Schrijfster is assistente aan de Technische Hoogeschool
te Delft en geeft aan het slot van het boekje een geheel
apart werk, een zeer voornaam onderdeel van het boek,
dat er een groote praktische waarde aan geeft. Het is een
zeer volledige „Verklarende lijst van textielstoffen en vak-
termen”, alfabetisch gerangschikt natuurlijk, waartusschen
het Register ook opgenomen is.

**Indeeling en eigenschappen van de meest voorkomende
garen- en weefselsoorten uit het dagelijksch gebruik.**

Indeeling.

Nadere bespreking.

- I. Huishoudgoed, huishoudlinnen of plat goed.
- II. Kleedingstoffen. *a.* Ondergoed; *b.* Bovengoed; *c.* Voerringoed; *d.* Garneeringsstoffen.
- III. Meubelstoffen.
- IV—X. Speciaal geweven stoffen. — Verschillende weefsels. — Naai-
garens, enz. — Breigarens, enz. — Siergarens. — Verschil-
lende garens. — Allerlei.

Litteratuuropgave.

Alfabetisch Register en Naamlijst van textielprodukten uit het
dagelijksch gebruik benevens enkele termen met verklaring.

Voorhanden in den Technischen Boekhandel
en Drukkerij J. WALTMAN JR. te DELFT.

Voor het

: Omlijsten van :

Corpsdiploma's

met rood linnen rand
of rood houten lijst

beveelt zich aan de

Technische Boekhandel en
Drukkerij J. WALTMAN Jr.

BINNENWATERSLOOT 33—35,

:: DELFT. ::

TECHNISCHE BOEKHANDEL EN DRUKKERIJ J. WALTMAN Jr.

..... VOORHANDEN

EEN ZEER MOOIE UITGEBREIDE COLLECTIE

WANDKALENDERS

THE REBECCA CALENDAR
BIJ KATE DOUGLAS WIGGIN
THE LONGFELLOW CALENDAR

THE SHAKESPEARE CALENDAR
THE KIPLING CALENDAR
JAPANSCH KALENDERS, ENZ. ENZ.